

Eiland in bloei

Sarah Jio bij Boekeryj:

Die avond aan het meer
Bloesem in de nacht
De geheimzinnige tuin
Eiland in bloei
Bloemen voor mijn dochter
Om nooit te vergeten

Sarah Jio

Eiland in bloei

Eerste druk 2018
Tweede druk 2021

ISBN 978-90-225-9338-7
ISBN 978-94-023-1033-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Violets of March*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2011 Sarah Jio
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn oma's,
Antoinette Mitchell en wijlen Cecelia Fairchild,
die mij de liefde voor kunst en schrijven meegaven
en een fascinatie voor de jaren veertig*

*And the riverbank talks of the waters of March
It's the end of all strain, it's the joy in your heart.*

– Uit: 'Waters of March' van Antonio Carlos Jobim

1

‘Dit is het dan,’ zei Joel, en hij hing in de deuropening van ons New Yorkse appartement. Zijn ogen schoten heen en weer alsof hij elk detail van de twee verdiepingen hoge woning die we vijf jaar geleden – in gelukkiger tijden – hadden gekocht en opgeknapt in zich wilde opnemen. Het was een prachtig pand van rond negentienhonderd: de ingang met de exquise boog, de oude schoorsteenmantel die we in een antiekwinkel in Connecticut hadden gevonden en als een waardevolle schat mee naar huis hadden gesleept, en de bewerkelijke muren van de eetkamer. We hadden gewikt en gewogen over de kleur en hadden uiteindelijk ‘Marokkaans rood’ gekozen, een tint die zowel weemoed als disharmonie losmaakte, een beetje zoals ons huwelijk. Toen het eenmaal op de muren zat, vond hij het te oranje. Ik vond het precies goed.

We keken elkaar even aan, maar onmiddellijk liet ik mijn blik naar de tapehouder in mijn hand zakken en haastig trok ik een stuk tape los om de laatste doos met Joels spullen die hij kwam halen dicht te plakken. ‘Wacht,’ zei ik, en ik moest op eens denken aan een blauwe, in leer gebonden hardcover die

ik in de nu dichte doos had zien liggen. ‘Heb jij mijn *Years of Grace* meegenomen?’

Ik had de roman zes jaar geleden tijdens onze huwelijksreis in Tahiti gelezen, maar het was niet de herinnering aan onze reis die ik met de beduimelde bladzijden wilde prijzen. Achteraf gezien zal ik nooit begrijpen hoe de winnaar van de Pulitzer Prize 1931, wijlen Margaret Ayer Barnes, in een stoffige stapel gratis boeken in de lobby van het hotel terecht was gekomen. Maar toen ik hem uit de bak haalde en de broze rug opensloeg, voelde ik een intens vertrouwd gevoel diep vanbinnen dat ik niet kon verklaren. Het ontroerende verhaal van liefde, verlies en acceptatie veranderde voorgoed de manier waarop ik mijn eigen schrijven zag. Misschien was het wel de reden dat ik was gestópt met schrijven. Joel had het nooit gelezen en daar was ik blij om. Het was te intiem om te delen. Voor mij waren het net de bladzijden uit mijn ongeschreven dagboek.

Joel keek hoe ik het tape lostrok, de doos openmaakte en erin rommelde. Toen ik de oude roman had gevonden, slaakte ik een zucht van emotionele uitputting.

‘Sorry,’ zei hij ongemakkelijk. ‘Ik wist niet dat je...’

Hij wist wel meer niet over mij. Ik klemde het boek vast, knikte en tapete de doos weer dicht. ‘Dat is dan alles,’ zei ik, en ik kwam overeind.

Hij keek me behoedzaam aan en deze keer deed ik hetzelfde. De komende uren was hij nog steeds mijn man, tot ik vanmiddag de echtscheidingspapieren zou ondertekenen. Toch was het moeilijk om in die donkerbruine ogen van hem te kijken in de wetenschap dat de man met wie ik was getrouwd, me had verlaten voor een ander. Hoe waren we hier terechtgekomen?

Het tafereel van onze ondergang speelde zich in mijn gedachten af als een tragische film, zoals al tig keer was gebeurd

sinds we uit elkaar waren. De première was op een regenachtige maandagochtend in november geweest. Ik stond net roerei met veel tabasco te maken, zoals hij het het lekkerst vond, toen hij me over Stephanie vertelde. Dat ze hem aan het lachen maakte. Dat ze hem begreep. Dat ze een klik hadden. Ik stelde me twee stukjes Lego voor en huiverde. Het is grappig: als ik aan die ochtend denk, dan ruik ik de aangebrande eieren en tabasco weer. Als ik had geweten dat het einde van mijn huwelijk zo zou ruiken, had ik pannenkoeken gebakken.

Ik keek Joel weer aan. Zijn blik was droevig en onzeker. Als ik me nu in zijn armen wierp, zou hij me misschien omhelzen met de liefde van een schuldbewuste echtgenoot die niet weggang, geen einde aan ons huwelijk zou maken. Maar nee, hield ik mezelf voor. Het kwaad was al geschied. Ons lot was bezegeld. ‘Dag, Joel,’ zei ik. Mijn hart wilde blijven treuzelen, maar mijn hersenen wisten beter. Hij moest weg.

Joel keek gekwetst. ‘Emily, ik...’

Wilde hij vergeving? Nog een kans? Ik wist het niet. Ik stak mijn hand uit alsof ik hem wilde tegenhouden. ‘Dag,’ zei ik toen met alle kracht die ik kon opbrengen.

Hij knikte ernstig en draaide zich om. Ik deed mijn ogen dicht en luisterde hoe hij de deur zachtjes achter zich dichttrok. Hij deed hem van buiten op slot, een gebaar waar mijn hart van ineenkromp. *Hij geeft nog om me...* Om mijn veiligheid, in elk geval. Ik schudde mijn hoofd en nam me voor andere sloten te laten plaats. Daarna luisterde ik hoe zijn voetstappen in de verte verdwenen tot ze volledig waren opgeslokt door het lawaai op straat.

Een tijdje later ging de telefoon en toen ik opstond om op te nemen, besepte ik dat ik vanaf het moment dat Joel was ver-

trokken in *Years of Grace* verdiept op de grond had gezeten. Was er een minuut voorbij? Een uur?

‘Kom je nog?’ Het was Annabelle, mijn beste vriendin. ‘Je hebt me beloofd dat je de scheidingspapieren niet in je eentje zou ondertekenen.’

Verward keek ik op de klok. ‘Sorry, Annie,’ zei ik, en ik graaide in mijn tas naar mijn sleutels en de gevreesde bruine envelop. We hadden drie kwartier geleden op ons favoriete lunchplekje afgesproken. ‘Ik ben onderweg.’

‘Goed zo,’ zei ze. ‘Ik zal vast een drankje voor je bestellen.’

The Calumet was vier straten verderop en toen ik er tien minuten later arriveerde, sloeg Annabelle haar armen om me heen.

‘Heb je trek?’ vroeg ze, toen we gingen zitten.

Ik slaakte een zucht. ‘Nee.’

Annabelle fronste haar wenkbrauwen. ‘Koolhydraten,’ zei ze, en ze gaf me het mandje brood aan. ‘Jij hebt koolhydraten nodig. Zeg, waar heb je die papieren? Dan zijn we er maar vanaf.’

Ik trok de envelop uit mijn tas, legde hem op tafel en staarde ernaar alsof het een staaf dynamiet was.

‘Je beseft toch wel dat dit allemaal jouw schuld is, hè?’ vroeg Annabelle met een glimlachje.

Ik kijk haar vuil aan. ‘Hoe bedoel je, mijn schuld?’

‘Je trouwt niet met mannen die Joel heten,’ ging ze met een afkeurende klank in haar stem verder. ‘Niemand trouwt met een Joel. Je gaat uit met Joels, je laat ze drankjes en snuisterijen bij Tiffany voor je kopen, maar je trouwt niet met ze.’

Annabelle was met haar promotieonderzoek sociale antropologie bezig. Tijdens haar twee jaar durende onderzoek had ze op onconventionele wijze huwelijks- en scheidingsdata geanalyseerd. Volgens haar bevindingen kon het succes van een

huwelijk voorspeld worden aan de hand van de naam van de man.

Trouw met een Eli en het huwelijksgeluk duurt waarschijnlijk zo'n 12,3 jaar. Een Brad? 6,4. Steves lopen na vier jaar al dood. En wat Annabelle betreft moet je nooit, maar dan ook nóóit met een Preston trouwen.

‘En wat zeggen de data ook al weer over Joel?’

‘Zeven komma twee jaar,’ zei ze zakelijk.

Ik knikte. We waren zes jaar en twee weken getrouwd.

‘Je moet een Trent zien te vinden,’ zei Annabelle.

Ik trok een lelijk gezicht. ‘Een afschuwelijke naam. Trent.’

‘Nou goed, een Edward of Bill dan, of nee... een Bruce,’ zei ze. ‘Dat zijn namen met een lange huwelijkse levensduur.’

‘Aha,’ zei ik sarcastisch. ‘Misschien moet je me mee uit shoppen nemen in het bejaardenhuis.’

Annabelle was lang en slank en beeldschoon – à la Julia Roberts, met lang, golvend donker haar, een porseleinen huid en intens donkere ogen. Ze was achtendertig en nooit getrouwd geweest. Als je het haar vroeg, was jazz de reden. Ze had nog altijd geen man gevonden die net zo veel van Miles Davis en Herbie Hancock hield als zij.

Ze wenkte de ober. ‘Nog twee, alsjeblieft.’

Met een zwierig gebaar nam hij mijn martiniglas mee dat een vochtige kring op de envelop achterliet.

‘Het is tijd,’ zei Annabelle zacht.

Mijn hand trilde een beetje toen ik een centimeter dikke stapel papieren uit de envelop haalde. De assistente van mijn advocaat had op drie pagina's knalroze post-its geplakt om aan te geven waar ik moest tekenen. Ik graaide in mijn tas naar een pen en voelde een brok in mijn keel toen ik mijn handtekening op de eerste pagina zette, daarna op de volgende en de volgende.

Emily Wilson met een langgerekte y en een sterk aangezette n. Zo zette ik mijn handtekening al sinds de vijfde klas. Daarna de datum: 28 februari 2005, de dag waarop ons huwelijk was overleden.

‘Goed zo,’ zei Annabelle, en ze schoof een nieuwe martini naar me toe. ‘Ga je over Joel schrijven?’

Omdat ik schrijfster ben, denkt Annabelle net als iedereen dat schrijven over mijn relatie met Joel, nauwelijks verhuld in romanvorm, de beste manier van wraak zou zijn.

‘Je zou een heel plot om hem heen kunnen bouwen en zijn naam iets kunnen aanpassen,’ ging ze verder. ‘Noem hem Joe en maak een enorme klootzak van hem.’ Ze nam een hap en verslikte zich bijna toen ze in de lach schoot en zei: ‘Nee, een klootzak met een erectiestoornis!’

Het enige probleem was dat het een afschuwelijk boek zou zijn, áls ik ooit een wraakroman zou willen schrijven over Joel, wat niet het geval was. Als ik al in staat was iets op papier te krijgen, zou het bepaald geen creatief geheel worden. Dat wist ik omdat ik de afgelopen acht jaar wakker was geworden, achter mijn bureau was gaan zitten en naar een leeg scherm had zitten staren. Soms wist ik er een geweldige regel uit te persen, of zelfs een paar pagina’s, maar vervolgens kwam ik vast te zitten. En als ik eenmaal vastzat, kwam ik er niet meer uit.

Mijn therapeute Bonnie noemde het een klinische (lees: terminale) writer’s block. Mijn muze was ziek en het zag er niet goed uit.

Acht jaar geleden had ik een bestseller geschreven. Acht jaar geleden had ik het helemaal voor elkaar. Ik was slank – niet dat ik nu dik ben (nou ja, oké, de dijen misschien een beetje) – en stond op de bestsellerlijst van *The New York Times*. En als er een

New York Times-lijst bestond voor zoiets als ‘het succesvolste leven’ had ik daar ook op gestaan.

Toen mijn boek *Calling Ali Larson* was gepubliceerd, moedigde mijn agent me aan een tweede deel te schrijven. Lezers wilden een vervolg, zei ze. Mijn uitgever had al aangeboden het voorschot voor een tweede boek te verdubbelen. Maar hoezeer ik mijn best ook deed, ik had niets meer te schrijven, niets meer te zeggen. Uiteindelijk belde mijn agent me niet langer. Uitgevers stelden geen vragen meer. Lezeres kon het niet meer schelen. Het enige bewijs dat mijn vroegere leven geen hersenspinsel was, waren de royaltycheques die zo nu en dan bij de post zaten en een incidentele brief van een enigszins gestoorde lezer die Lester McCain heette en ervan overtuigd was dat hij verliefd was op Ali, de hoofdpersoon in mijn boek.

Ik kan me nog altijd die golf van opwinding herinneren toen Joel naar me toe kwam tijdens het feest in Madison Park Hotel ter ere van de publicatie. Hij had een cocktailfeestje in een aangrenzende zaal en zag me in de deuropening staan. Ik droeg een Betsey Johnson-jurk die in 1997 echt waanzinnig was: een zwart, strapless gevalletje waar ik een beschamende hoeveelheid geld aan had uitgegeven. Maar hij was elke cent waard geweest. Hij hing nog steeds in mijn kast, maar ik kreeg acuut de neiging om naar huis te gaan en hem te verbranden.

‘Wat zie jij er verbluffend mooi uit,’ zei hij nogal brutaal, voordat hij zich zelfs maar had voorgesteld. Ik weet nog hoe het voelde toen ik hem die woorden hoorde zeggen. Het had zijn vaste versiertruc kunnen zijn, en laten we eerlijk zijn, dat was het waarschijnlijk ook, maar ik voelde me fantastisch. Het was typisch Joel.

Een paar maanden daarvoor had GQ een groot artikel gepu-

bliceerd over de meest begeerde ‘gewone’ vrijgezellen in Amerika – nee, niet de lijst waar George Clooney elke paar jaar op stond, maar de lijst met een surfer uit San Diego, een tandarts uit Pennsylvania, een docent uit Detroit, en ja, een advocaat uit New York: Joel. Hij had de top 10 gehaald. En op de een of andere manier had ik hem uiteindelijk gestrikt.

En ik was hem weer kwijtgeraakt.

Annabelle wuifde met haar hand voor mijn gezicht. ‘Ben je er nog?’ vroeg ze.

‘Sorry,’ zei ik, en ik huiverde even. ‘Nee, ik ga niet over Joel schrijven.’ Ik schudde mijn hoofd, schoof de papieren weer in de envelop en stopte die in mijn tas. ‘Als ik ooit nog schrijf, dan wordt het iets heel anders dan ik tot nu toe heb geprobeerd.’

Annabelle keek me vragend aan. ‘En het vervolg op je vorige boek dan? Ga je dat niet afmaken?’

‘Nee,’ zei ik, terwijl ik een papieren servet tot een klein vierkantje vouwde.

‘Waarom niet?’

Ik slaakte een zucht. ‘Ik kan het niet meer. Ik kan mezelf niet dwingen er vijftigduizend middelmatige woorden uit te persen, zelfs niet als dat een contract bij een uitgever betekent. Zelfs niet als dan duizenden lezers met mijn boek in hun handen strandvakantie vieren. Nee, als ik ooit nog iets schrijf – als ik ooit nog schrijf – wordt het anders.’

Annabelle keek alsof ze me een staande ovatie wilde geven. ‘Kijk nou toch,’ zei ze met een glimlach. ‘Dat is een doorbraak.’

‘Nee, hoor,’ zei ik koppig.

‘Reken maar,’ was haar weerwoord. ‘Laten we dit wat verder analyseren.’ Ze sloeg haar handen ineen. ‘Jij zegt dat je iets anders wilt schrijven, maar wat je daarmee bedoelt, denk ik, is dat je je laatste boek niet met passie hebt geschreven.’

‘Dat zou je kunnen zeggen,’ reageerde ik, en ik haalde mijn schouders op.

Annabelle viste een olijf uit haar martiniglas en stopte hem in haar mond. ‘Waarom schrijf je niet over iets wat je echt ráákt,’ zei ze even later. ‘Over een plek of een persoon die jou inspireert.’

Ik knikte. ‘Probeert niet elke schrijver dat?’

‘Jawel,’ zei ze. Ze joeg de ober weg met een ‘we hebben niets nodig en we willen de rekening nog niet’-blik en keek me toen ingespannen aan. ‘Maar heb je het echt geprobéerd? Ik bedoel, je boek was geweldig – echt waar, Em – maar zat er iets in dat recht uit jouw hart kwam?’

Ze had gelijk. Het was een goed verhaal. Het was een bestseller, verdorie. Waarom kon ik er dan niet trots op zijn? Waarom voelde ik er dan geen binding mee?

‘Ik ken jou al heel lang,’ ging ze verder, ‘en ik weet dat het geen verhaal was dat voortkwam uit jouw leven, jouw ervaringen.’

Dat was zo. Maar waar kon ik dan uit putten? Ik dacht aan mijn ouders, mijn grootouders en schudde mijn hoofd. ‘Dat is het probleem,’ zei ik. ‘Andere schrijvers hebben genoeg om uit te putten: een rotmoeder, mishandeling, een avontuurlijke jeugd. Mijn leven is zo braaf. Geen doden. Geen trauma. Nog geen dood huisdier. Mijn moeders kat Oscar is tweeëntwintig. Niets waar je een goed verhaal over kunt schrijven, geloof me, ik heb erover nagedacht.’

‘Volgens mij kun je meer dan je zelf denkt,’ zei ze. ‘Er moet iets zijn. Iets wat een vonkje bij je losmaakt.’

Deze keer liet ik mijn gedachten dwalen en onmiddellijk moest ik aan mijn oudtante Bee denken, de tante van mijn moeder, en aan haar huis op Bainbridge in de staat Washington. Ik miste haar net zo veel als het eiland. Waarom was ik al jaren niet

meer bij haar op bezoek geweest? Bee was vijfentachtig, maar jong van geest; ze had nooit kinderen gehad en dus waren mijn zus en ik automatisch haar surrogaatkleinkinderen geweest. Ze stuurde ons verjaardagskaarten met gloednieuwe briefjes van vijftig dollar, kerstcadeaus die echt cool waren en snoep voor Valentijnsdag; en als we in de zomer vanuit ons huis in Portland, Oregon, bij haar op bezoek gingen, stopte ze stiekem chocolaatjes onder ons kussen voordat mama kon roepen: 'Nee, ze hebben net hun tanden gepoetst!'

Bee was nogal onconventioneel. Maar ze had ook iets wat niet helemaal 'klopte'. De manier waarop ze te veel praatte. Of te weinig praatte. De manier waarop ze hartelijk en humeurig, gul en egoïstisch tegelijk was. En dan had ze nog allerlei geheimen. Dat had ik altijd geweldig gevonden.

Mijn moeder zei altijd dat mensen die het grootste deel van hun leven alleen woonden, geen besef hadden van hun eigen eigenaardigheden. Ik wist niet of ik dat geloofde, deels omdat ik bang was dat ik zelf een oude vrijster zou worden. Ik beperkte me tot het letten op eventuele tekens.

Bee. Ik zag haar weer voor me aan de keukentafel op Bainbridge. Elke dag hetzelfde ontbijt: zuurdesembrood met boter en rauwe honing. Ze sneed het goudbruin geroosterde brood in vier stukjes en legde ze op een vel keukenpapier dat ze in tweeën had gevouwen. Op elk stukje ging een flinke laag boter, zo dik als glazuur op een cupcakeje, gevolgd door een volle lepel honing. Als kind had ik haar dat honderden keren zien doen en nu, als ik ziek ben, is zuurdesembrood met boter en honing net een medicijn.

Bee was geen aantrekkelijke vrouw. Ze torende boven de meeste mannen uit en had een gezicht en schouders die op de een of andere manier te breed waren, tanden die te groot wa-

ren. Toch was op de zwart-witfoto's uit haar jeugd een fonkeling te zien, een bepaalde schoonheid die alle vrouwen van in de twintig bezaten.

Er was één foto van haar op die leeftijd die ik geweldig vond en die in een lijstje versierd met schelpen hoog in de gang hing. Niet bepaald een ereplaatsje: je moest op een krukje staan om hem goed te zien. De oude foto met de geschulpte randen toonde een Bee die ik nooit had gekend. Ze zat met een groep vrienden op een strandkleed en had een zorgeloze uitstraling en een verleidelijke glimlach op haar gezicht. Een andere vrouw leunde opzij en fluisterde iets in haar oor. *Een geheim*. Bee had haar vingers rond een parelketting om haar hals en staarde naar de camera op een manier waarop ze nooit naar oom Bill keek. Ik vroeg me af wie er op die dag zo veel jaren geleden achter de lens had gestaan.

‘Wat zei ze?’ vroeg ik mijn moeder als kind op een dag, terwijl ik naar de foto keek.

Mijn moeder worstelde met het wasgoed in de gang en keek niet op. ‘Wat zei wie?’

Ik wees naar de vrouw naast Bee. ‘Die knappe dame fluistert iets in tante Bees oor.’

Mama kwam naast me staan. Ze bracht haar hand omhoog en veegde met de mouw van haar trui het stof van het glas. ‘Dat zullen we nooit weten,’ zei ze, en haar spijt was tastbaar.

Moeders oom Bill was een aantrekkelijke held uit de Tweede Wereldoorlog. Iedereen zei dat hij met Bee was getrouwd om haar geld, maar volgens mij was dat niet waar. Ik had gezien hoe hij haar kustte, hoe hij zijn armen om haar middel sloeg tijdens die zomers uit mijn jeugd. Hij had van haar gehouden, geen twijfel mogelijk.

Maar door de manier waarop mijn moeder praatte, wist ik

dat ze hun relatie afkeurde, dat ze vond dat Bill een beter iemand had kunnen vinden. Bee vond ze te onconventioneel, te onbetamelijk, te vrijpostig, te álles.

Toch gingen we zomer na zomer bij Bee op bezoek. Zelfs nadat oom Bill was overleden, toen ik negen was. Het was er hemels: de zeemeeuwen die boven ons hoofd vlogen, de uitgestrekte tuinen, de geur van de Puget Sound, de grote keuken met de ramen die uitzicht boden over het grijze water, het dreigende dreunen van de golven op de kust. Mijn zus en ik genoten met volle teugen en ondanks mijn moeders mening over Bee hield ook zij van die plek, dat wist ik. Het had een rustgevend effect op ons allemaal.

Annabelle keek me veelbetekenend aan. ‘Je hebt dus tóch een verhaal?’

Ik zuchtte. ‘Misschien,’ zei ik vaag.

‘Waarom ga je niet op reis?’ stelde ze voor. ‘Je moet er even uit, je hoofd leegmaken.’

Ik trok mijn neus op. ‘Waar zou ik naartoe moeten?’

‘Ergens ver weg.’

Ze had gelijk. De Big Apple is een schijnvriend. De stad houdt van je als het je goed gaat, maar geeft je een trap na als je verslagen bent.

‘Ga je mee?’ Ik stelde me ons met zijn tweeën voor, op een tropisch strand met cocktails met parapluutjes.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee.’

‘Waarom niet?’ Ik voelde me net een puppy – een bange, verdwaalde puppy die alleen maar een halsband om wilde en iemand zocht die haar liet zien waar ze naartoe moest, wat ze moest doen, hoe ze moest zijn.

‘Ik kan niet met je mee omdat dit iets is wat je alleen moet doen.’

Haar woorden gaven me een schok. Ze keek me recht aan, alsof ik alles wat ze zei tot me moest laten doordringen.

‘Em, je huwelijk is voorbij en... nou ja, je hebt er nog geen traan om gelaten.’

Toen ik naar mijn appartement terugliep, dacht ik aan Annabelles woorden en opnieuw ging ik in gedachten terug naar tante Bee. *Waarom ben ik al jaren niet meer bij haar op bezoek geweest?*

Ik hoorde een schrill, krijsend geluid boven mijn hoofd, het onmiskenbare geluid van metaal op metaal. Ik keek op en zag boven op een café in de buurt een windwijzer in de vorm van een koperen eend met een verweerde grijsgroene gloed. Hij draaide luidruchtig in de wind.

Mijn hart ging tekeer bij de vertrouwde aanblik. Waar had ik die eerder gezien? Opeens wist ik het weer. Het schilderij. Het schilderij van Bee. Ik was helemaal vergeten dat ze me als kind het doek van twaalf bij achttien centimeter had gegeven. Ze had vroeger geschilderd en ik weet nog dat ik me enorm vereerd voelde dat ze mij had uitgekozen als de bewaarder van het kunstwerk. Ik had het een meesterwerk genoemd en daar had ze om moeten glimlachen.

Ik deed mijn ogen dicht en zag het olieverfschilderij weer in detail voor me: de windwijzer in de vorm van een eend boven op het oude strandhuis en het stel dat hand in hand langs de kust liep.

Ik voelde me opeens heel schuldig. Waar was het schilderij? Ik had het opgeborgen toen Joel en ik gingen samenwonen – hij vond het niet bij onze inrichting passen. Net zoals ik afstand had genomen van het eiland waar ik als kind zo dol op was, had ik mijn herinneringen aan mijn verleden in dozen gestopt. Waarom? Waarvoor?

Ik ging steeds sneller lopen, tot ik bijna rende. Ik dacht aan *Years of Grace*. *Is het schilderij soms ook in een doos met Joels spullen terechtgekomen? Of erger: heb ik het per ongeluk in een doos boeken en kleren voor het goede doel gestopt?* Toen ik bij de voordeur was, duwde ik de sleutel in het slot, sprintte de trap op naar de slaapkamer en rukte de kast open. Op de bovenste plank stonden twee dozen. Ik haalde er een omlaag en rommelde door de inhoud: wat knuffels uit mijn jeugd, een doos met oude polaroids en verschillende notitieboeken met knipsels van de twee jaar dat ik voor de studentenkrant had geschreven. Maar geen schilderij.

Ik pakte de tweede doos en vond een lappenpop, een doos briefjes van mijn middelbareschoolliefdes en mijn dierbare dagboek van de lagere school. Meer niet.

Hoe ben ik dat nu kwijtgeraakt? Hoe heb ik zo slordig kunnen zijn? Ik stond op en keek nog één keer in de kast. Helemaal achterin zag ik opeens een plastic zak liggen. Mijn hart begon sneller te kloppen toen ik hem naar het licht trok.

In de zak, in een paars met roze strandhanddoek gewikkeld, lag het schilderij. Toen ik het dicht tegen me aan hield, voelde ik diep vanbinnen een intens verlangen. De windwijzer. Het strand. Het oude huis. Nog precies zoals in mijn herinnering. Maar het stel niet. Nee, er klopte iets niet. Ik had altijd het idee gehad dat het Bee en oom Bill waren. De vrouw was beslist Bee met haar lange benen en de lichtblauwe capri broek die ze altijd droeg. Haar ‘zomerbroek’ noemde ze hem. Maar de man was niet oom Bill. Nee. Hoe was het mogelijk dat me dat nooit eerder was opgevallen? Bill had rossig blond haar. Maar deze man had dik, golvend, donker haar. Wie was hij? En waarom had Bee zichzelf met hem geschilderd?

Ik liet de rommel op de grond staan, liep met het schilderij

naar beneden en pakte mijn adresboek en de telefoon. Ik toetste de vertrouwde nummers in, haalde diep adem en luisterde hoe de telefoon een eerste keer overging en een tweede keer.

‘Hallo?’ Haar stem was nog dezelfde: diep en krachtig met een zachte ondertoon.

‘Bee, met mij, Emily,’ zei ik, en mijn stem sloeg even over. ‘Het spijt me dat ik zo lang niets van me heb laten horen, maar...’

‘Onzin, lieverd,’ zei ze. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen. Heb je mijn ansichtkaart gekregen?’

‘Je ansichtkaart?’

‘Ja, die heb ik vorige week verstuurd toen ik het nieuws had gehoord.’

‘Je weet het al?’ Ik had bijna niemand over Joel verteld. Mijn ouders in Portland niet – nog niet, in elk geval. Mijn zus in Los Angeles niet, met haar volmaakte kinderen, toegewijde echtgenoot en biologisch verantwoorde moestuin. Zelfs mijn therapeut niet. Toch verbaasde het me niet dat het nieuws Bainbridge op de een of andere manier had bereikt.

‘Ja,’ zei ze. ‘En ik vroeg me af of je zin had om langs te komen.’ Ze zweeg even. ‘Het eiland is een geweldige plek om te herstellen.’

Ik gleeed met mijn vinger over de rand van het schilderij. Ik zou willen dat ik er nu was, op Bainbridge, in Bees grote, warme keuken.

‘Wanneer kom je?’ Bee draaide er nooit omheen.

‘Is morgen te snel?’

‘Morgen,’ zei ze. ‘Dan is het 1 maart, de maand dat de zee-straat op z’n best is, lieverd. Dan komt hij echt tot léven.’

Ik wist wat ze bedoelde met die woorden. Het kolkende grijze water. De kelp, het zeewier en de zeepokken. Ik kon de zilte lucht bijna proeven. Bee was ervan overtuigd dat de Puget Sound

een krachtige heler was. En ik wist dat ze me, zodra ik arriveerde, zou aanmoedigen om mijn schoenen uit te trekken en te gaan pootjebaden, al was het een uur 's nachts, al was het zes graden, wat het waarschijnlijk was.

‘En, Emily?’

‘Ja?’

‘Er is iets belangrijks waar we over moeten praten.’

‘Wat dan?’

‘Niet nu. Niet door de telefoon. Als je er bent, lieverd.’

Toen ik had opgehangen, liep ik naar beneden om de brievenbus te legen: een creditcardrekening, een Victoria's Secret-catalogus – voor Joel – en een vierkante envelop. Het adres op de achterkant kwam me bekend voor en binnen een fractie van een seconde wist ik weer waar ik het eerder had gezien: op de echtscheidingspapieren. Bovendien had ik het adres een week geleden gegoogeld. Het was Joels herenhuis aan Fifty-seventh... waar hij met Stephanie woonde.

De adrenaline begon te kolken toen ik bedacht dat Joel misschien toenadering zocht. Misschien stuurde hij me een brief, een kaart – nee, een romantisch begin van een speurtocht: een uitnodiging om naar een plek in de stad te gaan waar dan weer een nieuwe aanwijzing zou liggen en dan, na nog vier aanwijzingen, zou hij voor het hotel staan waar we elkaar jaren geleden hadden ontmoet. Hij zou een roos in zijn hand hebben – nee, een bordje met daarop HET SPIJT ME, IK HOU VAN JE. VERGEEF ME. Precies zo. Het zou het volmaakte einde van een tragische romance zijn. ‘Geef ons een eind goed, al goed, Joel,’ hoorde ik mezelf fluisteren, toen ik met mijn vinger over de envelop gleed. *Hij houdt nog steeds van me. Hij heeft nog steeds gevoelens voor me.*

Maar toen ik de flap van de envelop optilde en voorzichtig de